

Samira Begman Karabeg

I dio.

Uvod

Istinska sloboda je vječna i sveprisutna. Ona nije vezana za zakonitosti ovog svijeta i može se dostići samo promjenom stanja ljudi.

Promjena stanja je jedan unutarnji proces u kojem ličnost uranja u božanske životne struje koje napajaju novu dušu. Tako napajana nova duša otvara prostor za božanska zračenja. Postaje receptor. Ko se jednom preda ovoj milosti spoznaje, ona mu nikad više ne može biti otuđena. Jer sam postaje izvor koji zrači univerzalnu ljubav.

U dobu Vodenjaka su u toku substantivne promjene u energetsom polju planete. Sloboda je ključni pojam ovog doba, dočim, nju je moguće ostvariti samo kroz jedan niz razočarenja kojima slijedi uvid da se sloboda ne može ostvariti unutar političko, socijalno, nacionalno, religiozno, kulturološki i geografski definisanog prostora. Granice ovog prostora su suviše uske. Ostvariti istinsku slobodu radi se o tome da čovjek sam sebe tako pripremi, da u njemu može djelovati kvalitet u kome je sloboda imanentna (božanski kvalitet). Tada se svi ideali ovog svijeta mogu odbaciti i djela za dostizanje ovozemaljskih ideala biti smijenjena djelima koja služe transformaciji ličnosti.

Šta je sloboda?

1." Sloboda je mogućnost nesmetanog razvoja mojih talenata i interesa, slobodan izbor moje ideologije, partije i religije, dakle, politička, religiozna i ideološka neovisnost", rekao bi građanin, dakle većina nas.

2." Sloboda je pravo da ono u što sam ubijeđen i javno iznesem, dakle, sloboda javnog mnijenja", rekao bi demokrata.

3. "Sloboda je pravo da radim šta mi je volja, bez tutorstva roditelja i učitelja", rekao bi pubertetlija.

4. "Sloboda je, živjeti prema načelu individualnih normi i mjerila, bez sankcija koje nameću pravne i izvršne institucije", rekao bi anarhist i on time misli (u prenesenom smislu, kaos u kom jači na račun slabijih mogu da zadovolje svoju egocentričnost).

Dakle, svako ima svoju predstavu o slobodi, i većinom sloboda kako bi je rado jedni živjeli, ograničava slobodu drugih.

Ali, postoji li sloboda koja prevazilazi sfere individualnih interesa gdje bi se svi ljudi osjećali slobodno? Osjećaju li ljudi duboko u sebi, u duši, mogućnost sveobuhvatne slobode i zato je svim snagama pokušavaju doseći, ali to čine pogrešnim sredstvima i u pogrešnim okolnostima? Da li je takvu slobodu uopće moguće pojmiti sa sviješću vezanu za ovozemaljeske, materijalne interese?

U nastojanju za odgovorima na ova pitanja svojevremeno sam na Facebooku na ovu temu otvorila diskusiju iz koje iznosim nekoliko interesantnih i promišljenih refleksija:

1. " Sloboda je mogućnost nesmetanog razvoja mojih talenata i interesa, slobodan izbor moje ideologije, partije i religije, dakle, politička, religiozna i ideološka neovisnost", rekao bi građanin, dakle većina vas.

Da, isto mislim. Upravo je bila diskusija na ovu temu. Zastupam da svako demokratsko društvo dopušta vjeronauk u školama na dobrovoljnoj osnovi, mada je za mene idealno da je religija u religioznim a ne državnim obrazovnim ustanovama. Međutim, u mnogim demokratskim zemjama je uveden vjeronauk u škole. Sloboda je data roditeljima da za svoje dijete izaberu između nastave vjeronauka ili etike. Djeca poslije napunjene 13 godine starosti imaju pravo sama

odlučiti između religije i etike. I to je jedna vrsta učenja slobodnom odabiru već u mladim godinama.

Oba predmeta se ocjenjuju a razne konfesije zahtijevaju učešće djece na vjeronauku u školama.

Ipak me sve ovo navodi da je sloboda i u demokratskim društvima jako relativna stvar.

Misliti ono što mislim, a ne ono što bih trebala misliti, biti ovo što jesam, a ne ono što bih htjela biti.

Ovo je za mene osnova za zdravu individualnost i dobru zajednicu individue i kolektiva. Stremljenja nas često odvedu u zamke, a nije rijetkost da podliježemo nametnutim trendovima. Nekad su trend bili nihilisti, nekad hippy - generacija, nekad pripadnici vala seksualne revolucije nekad vala iznenadne moralnosti. Često smo podložni raznim društvenim promjenama te tako pokušavamo smjestiti svoje unutarnje biće, bolje reći prilagoditi ga vanjskom svijetu, odnosno kolektivu. Umjesto da individue određuju zajednicu, imam osjećaj da je danas obratno: Zajednica određuje i podređuje individualnost. Postaje bitno biti sličnim, što sličnijim čak. Razlike se ne tolerišu često, a upravo razlike bi trebale biti očuvane. Sličnosti razlika i razlike u sličnostima bi trebale biti karika između individue i kolektiva. Ja i ti kao Ja, smo odvojene, tek kad se uvažavamo i djelujemo u zajedništvu smo Mi, ali samo pri kolektivnoj svijesti u kojoj i dalje moja svijest ostaje samo Moja, a tvoja samo Tvoja. Nekad mi se čini da upravo to stvara poteškoće pri pomisli na zajednicu tj. kolektiv. Predugo se kolektiv smatra i upražnjava kao skupina Jednomišljenika (češće nego Istomišljenika) i doveo do tog da se individua odvoji od sebe u ime kolektivne svijesti. Zato često imamo jednoduše koje ne dopušta iskakanja. Razlike se vide kao oprečni stavovi i smatraju neugodom. Dok god individua ne bude uvažena kao cjelina jedne velike cjeline, nazvane Kolektiv, sloboda će i dalje biti jedna relativna stvar i stalna potreba. Individua stremi ka slobodi, apsolutnoj, a Kolektiv, za sad, samo slobodi u kojoj se on može ostvariti.

Hm, sad nešto kontam, možda onda kad kolektiv stremio ka slobodi unutar i izvan sebe kroz individuu, a ne samo unutar sebe, kroz samog sebe, mogli bismo govoriti o apsolutnoj slobodi. Ovdje ću stati. Možda je predugo i malo konfuzno razmišljanje ali znam da ćete lako "pohvatati konce".

Karmen Medija Velagić

2. Sloboda je ideal, kao što su to ljubav i istina. Dakle apsolutna sloboda ne postoji, ali postoje njeni aspekti, postoji i neka mjera slobode i postoji vrsta slobode.

Proživljavajući rat u Sarajevu sa dva djeteta, često sam razmišljala o ovakvim egzistencijalnim filozofskim temama, jer smo strah od smrti osjećali svim ćelijama i hormonima, a smisao života nalazili u sanjanju slobode, poetici viteštva i ljubavi i vlastitih preintenzivnih osjećaja. Ugroženost slobode je bila vrlo velika, pa kao što je u svemu što je rat napadao, bilo potrebno napraviti štiti, i ja sam sebi pravila štiti definirajući šta je to što čini ono što je meni drago, a treba ga odbraniti od agresije, koja je postala mjera oduzimanja slobode. Ovako sam ja stvari složila: sve što čini moj integritet je moja sloboda, a sve što narušava moj integritet je agresija. Moj integritet se tiče (možda ne svaćiji):

- 1. tijela*
- 2. prostora*
- 3. vremena*
- 4. najdražih ljudi: djece, nekoga od porodice i prijatelja*
- 5. intime*
- 6. razuma*
- 7. emocija.*

Svako ko zagazi nepozvan u navedene sfere, vrši agresiju, bilo da se radi o individuama ili grupama, nejakima ili silnima, djeci ili odraslima, životinjama ili ljudima, kulturama, nacijama, rasama i vlastitim opredjeljenjima. Ipak mislim da je najstrašnije oduzimanje fizičke slobode, zloupotreba tijela i fizičkog rada, te diskriminiranje i maltretiranje po osnovu onoga što si dobio rođenjem, a ne opredjeljenjem. Kada nam neko atakuje na ono šta su naši izbori, to je manje strašno (ako nije kakav fašizam atakovao), jer to možemo da branimo, na to smo se spremali osvajajući polja koja volimo, mada ni tu nema pravila, sve to zavisi od znanja i obrazovanja, stepena civiliziranosti nas samih i okoline, od mjesta i vremena u kome se neko rodio, emocionalne strukture ličnosti, naravi i karaktera i od puno drugih okolnosti i slučajnosti, a može i da nema veze nisačim. Šta o slobodi zna dijete rođeno u zatvoru ili šta zna luđak o zdravom razumu? Da li razuman može biti siguran da je normalan, a imaju li pravo emotivnom da kažu da je nerazuman.

Jasenska Cico

3. moje JA kaže da je sloboda u slobodi izbora služenja sebi ili drugima.

stoga, modus vivendi o kojem se ovdje nastoji govoriti vidim kao sistem koji integrira različite podsvjesne ili arhetipske sisteme obzervacije i strukturisanja informacija. populacija naše planete nije homogena. Imamo ogromne probleme sa komunikacijom jer potičemo iz veoma raznolikih ambijenata. Zato nam treba modus vivendi koji bi ukalupio poliglotsku grupu, kakva jesmo, i obuhvatio sve naše raznolikosti, i unutar kojeg bi svi postali svjesni situacije kakva jeste, tj. Imamo slobodu izbora i veliku potrebu za odluku služenja sebi ili drugima, kao i potrebu za harmoničnom rekonstitucijom naše planete.

Ugrozili smo ravnotežu i život na Zemlji našim izborima i odlukama izabirajući služiti drugima uslovno. tj., služenje sebi smo zamaskirali racionalnom i sofisticiranom retorikom služenja drugima i tako opravdali izbjegavanje različitih etičkih pravila. Tako je oduzeta sloboda izbora svim onima koji se smatraju nižim, manje vrijednim i manje inteligentnim. Ovaj šablon izdvajanja i manipulacije onima koji se smatraju manje vrijednim je tačka koja nas je odvratila od služenja drugima. ako pogledamo unazad kroz našu istoriju jasno ćemo uočiti šablon kreacije vladavina onih koji su izabrali služiti sebi, kao i njihovog uništenja, jednom i još jednom, opet i nanovo!

Unutar ovog samouništavajućeg šablona ponašanja na Zemlji postoje, srećom, i oni koji vrebaju odgovarajući trenutak da nam se predstave i pokažu da smisao života nije u zaštiti svoje porodice, svoga plemena, ... , svojih resursa! Njihov cilj je izraziti, bez obzira na brojke, situaciju u kojoj se nalazimo; slobodu izbora posjedujemo i ako nastavimo izabirati isto, uskoro ćemo unistiti uslove za opstanak života na Zemlji.

Entiteti koji žele održavati život na zemlji takvim kakav sada jeste oslanjaju se svom težinom na religiju, dogmu, i sva njihova učenja su utemeljena na strahu i osudama drugih i drugačijih. oni su lideri grupa koje podržavaju vjeru o nepostojanju slobode izbora. Oni su, također, oni koji su duhovnost preveli u religioznost unutar koje jedino što je važno je pripadati određenoj grupi, a da bi grupi pripadali, moramo slijepo slijediti upute i propise njenih lidera.

Aida Kadić

Iz univerzalnog učenja znamo da je prvotno ljudsko biće bilo sposobno da, kao nosioc odraza Logosa, sudjeluje u stvaralačkim procesima u kojima i kroz koja se objavljuje Božanstvo. Ono je živjelo u Božijoj Jednosti; u neizmjerljivoj slobodi, neprolaznoj ljepoti i sveobuhvatnoj ljubavi, jer

je u Jednosti vladalo savršenstvo. Dakle, prvotni čovjek - Manas - živio je u apsolutnoj slobodi ali toga nije bio svjestan jer nije posjedovao svijest o sebi. On je bio svesvjestan ali bez individualne samosvijesti. Iz Boga proizišlo biće Čovjek (Manas, čovjek u duhovnoj formi, čovjek kao ideja) ostvarilo je sebe kao kokreator u harmoniji Božije kreacije, bez stranog utjecaja i određenja. Ali pri tom je imalo i jedan zadatak, naime, da postane svjesno biće koje će božiju harmoniju svjesno prepoznavati, svjesno u nju sebe uskladiti i spoznati sebe unutar božije harmonije kao božiju misao, kao vibrirajući, skladni ton.

Ova spoznaja se trebala dostići kroz djela bića. U velikoj kozmičkoj laboratoriji (materiji) ono je stvaralo djela i kroz ta djela izražavalo svoje osobnosti iz sebe i pred sobom. Tako se je moglo spoznati, postati svjestan sebe unutar kreacije i kao kokreator. Ali jedan dio prvotnih ljudskih bića se vezalo za svoje kreacije, "zaljubilo" se u vlastite osobine (simbolika Narcisa). Time su zaboravili svoju osnovnu osobnost, svoje porijeklo iz božijeg Duha i izdvojili se iz Jednosti. I umjesto da razvijaju svijest o Božijim osobnostima u sebi (koja se kroz njih trebaju izražavati) i tako ostanu unutar Božije harmonije, ova bića su se sve više koncentrirala na svoje vlastite kreacije i iskustva. Time su postala jednim "ja" koje je sve dovodilo u vezu sa sobom. Bilo je "dobro" što je njemu koristilo i bilo je "zlo" što je njemu štetilo. Time je uronulo u sferu polariteta, hranilo se sa "stabla spoznaje o dobru i zlu".

Izdvajanjem (istupanjem) iz Jednosti i zaranjanjem u sferu polariteta svi atributi vječne Objave Manusa su bili također izdvojeni. Razvila se objava formom koja je sastavljena od elemenata vremensko-prostornog reda. S obzirom da se kreacije ovih bića više nisu odvijale u skladu sa Božijom harmonijom, ona su postajala otpor Božanskom, zidine u kojima je Božansko JA bivalo sve više zatvoreno kroz individualizirano ja. Božija iskra se sve više potčinjavala i gubila svoju kreativnu moć. Nastala je karma - zakonitost unutar samovoljne kreacije - i čovjek je sve više postajao njenim robom. Istovremeno, individualizirana ličnost vodi svoj vlastiti život odvojeno od Boga. U svom svijetu u polaritetu ona se neprekidno suočava sa interesima drugih ličnosti koje je sputavaju. Time ona osjeća neslobodu da sprovede svoje interese. Tako čovjek postaje mučen dvostrukom čežnjom za slobodom; čežnjom njegovog "ja", njegovog ega, da interesi koji su unutar vremensko - prostornog reda sputani budu oslobođeni i čežnjom njegovog višeg "JA", stvarnog bića koje je sputano karmom kroz individualiziranu ličnost.

Da li je bio slučaj, ili neophodnost, da dio prvih ljudskih entiteta krene involutivnim putem u svijet spoznaja vremensko - prostornog reda. Sa našom, vremensko - prostornom sviješću ne možemo odgovoriti na ovo pitanje. Ostaje nam samo facit da smo se odvojili iz Božije Jednosti i dospjeli u ovaj svijet bola i prolaznosti.

Tako dugo, dok naša svijest poima da smo u polaritetu, tako dugo dok je naša "ja" svijest pogonska snaga našeg života, mi nismo sposobni da sebe misaono dovedemo u dimenziju Jednosti. Stoga, nismo sposobni ni da poimamo apsolutnost pojma "Sloboda", čak ni da ga u potpunosti formulišemo, a još manje da nešto od toga i ostvarimo. U najboljem slučaju, možemo sa našom, u trodimenzionalnošću stečenom sposobnošću diferenciranja spoznati šta sloboda NIJE. Svakako, ne postoji osoba na ovoj planeti koja nije prošla bolno iskustvo ove spoznaje.

Polaritet i apsolutna sloboda su dakle proturječnost u sebi. Gdje je vrijeme i prostor, tu je i jedan slijed polova, jedno ili - ili proturječnosti, ali nikad sveobuhvatna Jednost koja čini slobodnim od vezanosti i udjela. U odnosu na ove činjenice ne bi nas smjele zavaravati ni dobronamjerni pokušaji čovječanstva da kroz humanost i kulturu stvori optimalne mogućnosti za razvoj individue. Time se istinska sloboda, koja je samo u božanskoj savršenosti moguća, ne može ostvariti.

Otkud onda u nama ta potreba i žudnja za sveobuhvatnom slobodom?

Uprkos padu i degradaciji čovjeka, u njemu je još uvijek imanentna srž njegovog prvotnog bića. Ovo prvotno, ljudsko biće poznaje istinsku, sveobuhvatnu slobodu i svoju čežnju prenosi dalje na "ja" biće, na individualiziranu ličnost. To "ja" biće se napinje da apsolutnu slobodu ostvari u prolaznom, relativnom svijetu. Koliko krvi je samo proliveno u fanatičnoj borbi za slobodu. Razlog tome je taj što svi ljudi, duboko u svom suštinskom biću posjeduju znanje o apsolutnoj slobodi kojeg je upio prije nego se odvojio od Jednosti. Kao što svaki čovjek rođen u polaritetu nosi "nasljedni grijeh" odvojenosti od Jednosti, isto tako nosi u sebi, kao besmrtni atribut, prasjećanja o savršenstvu, slobodu, ljubavi.

Postoji li za ljude uopće mogućnost da sa prostorno - vremenskom sviješću poimaju apsolutnu slobodu? Odgovor je da, ali...

Za to je neophodno da čovjek sagleda svoju situaciju i spozna da je njegova, eonima duga individualizacija u biti pitanje njegove odvojenosti od Boga, ali da mu ona također pruža i jednu mogućnost. U toku evolucije individualizacije, čovjek je razvio razum koji mu, ciljano usmjeren, može biti velika pokretačka snaga da napravi zaokret. Na ovom evolutivnom presjeku zadatak individualne samosvijesti je da shvati odvojenost od Boga, od Jednosti, od svog prvotnog bića i stečenu sposobnost rasuđivanja koristi da uvidi diktaturu vlastitog ega. Ovaj uvid je *Conditio sine ana non* - neizostavna pretpostavka tome, da se ego, koji je čovjeku obećao slobodu ali ga je u biti odvojio od slobode, dobrovoljno žrtvuje principu prvotnog čovjeka. Taj izgubljeni sin će se onda vratiti u slobodu Jednosti (svesvijesti), oplemenjen sa, na putu spoznaje, novostečenim atributom "samosvijest".

Nastavak u idućem broju

PR

DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

MaxMinus magazin
<http://maxminus.weebly.com>